

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ЕСЕН

Превод от руски: Иван Теофилов, —

chitanka.info

Какво ли не минава
през моя дремещ ум?

Д

ер
жа
ви
н

I

Октомври е дошъл — горичката отвява
от своите върхове последните листа.
Подухва остър хлад — и пътя заледява.
Зад мелницата ври вода и бърза тя.
Но езерото е сковано; отминава
съседа ми на лов в залутани места
и посеви тъжат под вятърни забави,
и буди дълъг лай заспалите дъбрави.

II

Сега е мой сезон: аз мразя пролетта,
затоплянето; смрад и кал — съвсем съм болен
и ходя с тъжен ум, и в мен шуми кръвта.
От зимния сезон съм много по-доволен.
Обичам оня сняг с луната над степта.
С приятелка в шейна летите бърз и волен,
когато във кожух, с обветрено лице,
тя тръпне и пламти във вашите ръце!

III

И с кънки да летиш до крайна изнемога
по волните реки със огледален лед!
А празниците със блестящата тревога?...
Но после сняг и сняг — шест месеца подред.
На мечката дори в уютната бърлога
омръзва. Вечно ли ще скитаме навред,
понесени в шейни с Армиди неспокойни,
край печки ще висим и край прозорци двойни?

IV

О, чудно лято! Тъй обичал бих те аз,
ако не беше с прах и пек, с мухи досадни.
Погубваш светлите способности у нас.
Измъчваш ни; горим като поля на пладне.
Затуй единствено мечтаем всеки час
за въздух и вода... С блини, с напитки хладни
от скръб по зимата, сред тоя зной проклет,
и правим помени със лед и сладолед.

V

А есенните дни ругаем неизменно.
Читателю, но аз обичам есента
и красотата ѝ, сияеща смирено.
Така в семейството ме радва лудостта
на лошия хлапак. Ще кажа откровенно:
от всички времена най-скъпа ми е тя!
Прекрасна и добра — а аз не съм тщеславен, —
плени копнежа ми, макар и своенравен.

VI

Но как да обясня? Харесва ми се тя,
тъй както нрави се на вас туберкуозна
девойка може би. Пред прага на смъртта,
горкичката, без гняв се свежда грациозна,
с един повехнал смях на своята уста,
нечуваща смеха на пропастта си грозна.

Горят страните ѝ със хубав ален цвят.
Тя днес е още тук, след ден — на оня свят.

VII

Унило време! Но какво очарование!
Прощалният ти цвят приятен е за мен —
обичам на света изящното страдание,
лесът в трептящ кармин и злато пременен,
върхарите шумят със ласкаво дихание
а сводът е с мъгла вълниста обкръжен.
И рядък слънчев лъч, начален мраз по рова,
закани отдалеч на зимата сурова.

VIII

И всяка есен пак започвам да цъфтя!
О, този руски студ все по-полезен става,
с природния си нюх усещам любовта:
ту ме наляга сън, ту глад ме навестява,
но радостно шуми в сърцето ми кръвта,
желания кипят и чувствам се тогава
щастлив и млад — такъв е моят организъм
(простете, моля ви, за този прозаизъм).

IX

Довеждат коня ми; и сред степта открита
размахва грива той и с конника лети
и еква звънко под блестящите копита
помръзналия дол, ледът разбит треци.
Отива си денят; в оджака пуст полита
пак огън запламтял — ту весело блести,
ту тлее; аз чета, унесен в светлината,
или пък давам път на мислите в душата.

X

Забравил за света, във сладка тишина,

аз сладко съм приспан от своето видение,
поезията в мен намира светлина:
душата ми скърби с лирическо вълнение,
звучи, като насън тя лута се и на:
излива се след миг в свободно проявление —
и влизат гости тук, с невидими черти,
познати стари, плод на моите мечти.

XI

И мисли се въртят във буря поривиста,
и рими прелестни насреща им летят,
и пръсти молят за перо, перо за листа,
и ето — стихове несдържано текат.
Тъй дреме кораб, спрял посред мъгла сребриста,
но виж! — матроси там се хвърлят и крещат,
пълзят по мачтите, в платната вятър тича,
грамадата скрипти и гребени разсича.

XII

Той плува. Накъде?

.

.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.